

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2800/2025
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Мирков, адвокат из ..., против туженог „MILKY BAR“ д.о.о. ..., чији је пуномоћник Едвин Прелић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 36/25 од 25.04.2025. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 36/25 од 25.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 36/25 од 25.04.2025. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 144/2023 од 03.10.2024. године, у делу којим је утврђено да је тужилца дана 09.03.2023. године код туженог засновала радни однос на неодређено време на пословима ..., тужени обавезан да тужилцу врати на рад и накнади јој парничне трошкове од 121.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а по одредби члана 407. став 2. ЗПП у конкретном случају ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је регистрован као привредни субјекат код АПР решењем од 25.11.2022. године, а рад угоститељског објекта у коме је тужила радила започео је 09.03.2023. године. Тужила је са туженим закључила два уговора о раду на одређено време, 09.03.2025. године за период од два месеца и 09.05.2023. године, за период од три месеца, ради обављања послова ..., у којима није наведен законски основ за заснивање радног односа на одређено време. Тужила је 08.06.2023. године отворила боловање, тужени јој је отказао уговор о раду 11.07.2023. године, па је по налогу инспекције рада то решење ставио ван снаге и пријавио тужилу на социјално осигурање на одређено време до 09.08.2023. године.

Са полазиштем на наведено утврђење нижестепени судови, у парници покренутој 02.08.2023. године, на основу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду налазе да је радни однос тужиле 09.03.2025. године заснован на неодређено време, из разлога што у уговорима о раду није наведен ни један од законских основа по коме се овакав уговор може закључити у складу са чланом 37. Закона о раду. Потреба за пословима на којима је тужила ангажована је била стална, односно у конкретном случају није реч о повећаном обиму посла који би изискивао ангажман тужиле, па је дошло до злоупотребе овог радноправног института од стране туженог, као послодавца. Утврђену чињеницу да је тужени тужилу приликом разговора за посао усмено предочио да је тек почео да ради нижестепени судови оцењују као ирелевантну, пошто је у писмено закљученом уговору о раду на одређено време морао бити наведен законски разлог због кога се сваки конкретан уговор закључује. Пошто је тужила засновала радни однос на неодређено време 09.03.2023. године, радни однос јој није могао престати протеком времена за које је закључен уговор о раду, па је тужени обавезан да тужилу врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили постављени тужбени захтев за преображај радног односа на одређено у радни однос на неодређено време и наложили враћање тужиле на рад.

Одредбама члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18), регулисани су случајеви заснивања радног односа на одређено време. По ставовима 1. и 2., уговор о раду на одређено време може да се заснује због објективних разлога који одређују потребе послодавца и по овом основу радни однос са истим запосленим не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 4. предвиђено је пет случајева када време за које је закључен уговор о раду није ограничено периодом од 24 месеца. У ставу 6. предвиђено је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. По одредбама чланова 32. став 1. и 33. став 1. тачка 7. Закона о раду, уговор о раду на одређено време мора бити закључен у писменом облику и ако је закључен на одређено време мора да садржи основ за заснивање радног односа на одређено време.

Из наведених законских одредби несумњиво произлази да је законодавац императивно регулисао услове за заснивање радног односа на одређено време, те предвидео санкцију за случај да је овакав уговор закључен супротно тим одредбама. У конкретном случају парничне странке су закључиле у писменом облику два уговора о раду на одређено време, али ни у једном од њих није назначено који је законски основ за заснивање радног односа на одређено време, па је правилно одлучено да је тужила

даном закључења првог уговора о раду 09.03.2025. године засновала радни однос на неодређено време.

Имајући у виду правну природу наведених законских норми, другостепени суд је правилно оценио и да је без утицаја на другачију одлуку утврђена чињеница да је тужиљи пре закључења уговора усмено предочено због чега се закључује уговор о раду на одређено време. Усмено саопштење послодавца у предуговорној фази не може заменити битан елемент уговора, за који у смислу чланова 26. и 80. став 1. Закона о облигационим односима мора постојати сагласност воља уговарача у законом прописаној форми.

Као последицу преображаја радноправног статуса тужиље, судови су правилно обавезали туженог да тужиљу врати на рад.

Из наведених разлога, на основу одредби члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**